

N:o 5-12. 1924.

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING
 Ansvarig utgivare: J. C. N. af KLERCKER
 Redaktör: ERIC AHLSTRÖM
 Ringvägen 15. Tel. Söder 9653

16:de årgången.

KRISÅRET 1924

När meddelandet om att Stockholms stadsfullmäktige beviljat oss ett anslag å 5,000 kr. nådde oss lyftes en centnertung börda från våra bröst. Vi, överstyrelsemedlemmarna, hade då fört en intensiv, årslång kamp för en förbättring i föreningens ekonomiska ställning och togo denna lyckliga utgång å vår framställning till stadsfullmäktige som ett varsel om stundande bättre tider.

Man må föreställa sig vår förfäran, när föreningens största inkomstsamlare, representationslaget i fotboll, trillade ner i Östsvenskan, där inkomsterna naturligtvis skulle bli minimala. Man var färdig att ge upp alltsammans.

Men höll ihop — trots revisorers magsura, självbelåtna gnat på den avgående Ö. S. och ett par, tre årsmötens småaktiga och illvilliga gnat på vissa Ö. S.-medlemmar.

Jag kan tala om för herrarna, att det den gången var tur för Djurgården att huden var hård på Ö. S.-medlemmarna, ty hade vi då följt en rätt allmän uppmaning att ögonblickligen lämna soppan, så hade Djurgården denna dag väl inte varit den rekonstruerade, åter kampfärdiga, åter tillfrisknade och starka förening, den är.

Vårens motgång bars med jämnmod sålunda och hösten förde med sig lön för ansträngningarna; en rad väl planlagda, noga övervägda,

av lyckan gynnade och av vederbörande ledare synnerligen väl skötta tävlingarna gav oss pengar över och på en gång möjligheter att i stora drag ordna vår ekonomi.

Det är min största behållning av 1924 — även de idrottsliga medräknade — att Djurgården i en svår stund visade sig äga män, som med nöden grinande emot sig, besvärigheterna skyhöga att klättra över och bekymren liknande ett bottenlöst kärr, stodo fast som trogna vaktare.

Med sådana medlemmar blir det aldrig mer någon fara för Djurgården.

Am.

BETALA SNARAST EDRA AVGIFTER TILL FÖRENINGEN!

ORIENTERINGSTÄVLINGARNA

blevo stora triumfer för föreningen.

1.

Det idrottsliga referatet.

Den som till äventyrs glömt bort, att Djurgården har ett orienteringsgång — sedan 1921 har ingen fört dess talan i dessa spalter har denna höst påminns om dess existens genom feta rubriker över tidningarnas idrottssidor, täljande om Djurgårdstriumfer även i denna idrottsgren.

Orienteringslöpningen har på senaste åren slagit igenom fullständigt. Allt större skaror sluta upp vid de allmänna tävlingarna, och Djurgården är på god väg att säkra en plats i täten. Och varför skulle vi icke det? Djurgårdarna äro ett friskt släkte, trogna beundrare av allt hårdande friluftsliv, all god sport.

Orienteringen bjuder på allt man kan önska i den vägen. Säg någon idrott, som medför sådan djupandning i ren, frisk luft som orientering — med eller utan "laggar" på fötterna — som skapar större omdömesförmåga, påhittighet eller initiativkraft, som är så rolig och omväxlande, som så svetsar samman kamratkretsen! Säg någon idrottsgren, i vilken utgången av en tävlan är så svår att förutsäga! Den kvicktänkte har samma chans som en fysiskt starkare kamrat, den till åren komne, mera erfarne, har samma chans som en löptränad ungdom. Det är sport, god sport, hårdande, krävande. Och ingen idrott ger större behållning även för den som kommer sist eller ger upphov till så många trevliga minnen eller glada berättelser i kamratkretsen som just orientering.

Förlåt en entusiast, som låter elda upp sig av hågkomsterna, och låtom oss återgå till Djurgårdens insats i det gångna årets tävlingar, i korta ordalag skriva 1924 års orienteringshistoria.

Fem klubbtävlingar ha hållits — och hemlighållits — hårda, påfrestande och lärorika.

Birre Nylund, den obefintliga orienteringssektionens allt i allo, är en mästare i att lägga banor, oöverträffad i förmågan att hitta stiglösa områden och nära nog fullkomlig i sina omsorger om pojkar.

Första tävlingen hölls på Värmdö, en s. k. lätt träningsbana. Seth Lindner vann, 10 sek. före Douglas Olsson, därefter följde Norman och Vestman. Bravo Lindner, 44 år enligt prästbetyg men en pojke till kropp och sinne.

Följande söndag var banan, i skogarna öster om Drevviken, svårare. Nu segrade Elvir Vestman efter en ypperlig löpning med hela 7 min. före närmaste mna. Douglas blev fortfarande tvåa och Lindner trea.

Tredje tävlingsbanan blev ännu något längre och svårare och sträckte sig sydväst från Orlången och Flemingbergsviken. Olsson segrade på 1.59, S. S. Karlsson fick tiden 2.03 noterad och sedan följde Lindner och Nobben på 2.18. Bra sprunget av "gubbarna" S. S. och Lindner bland 20 startande.

Söndagen den 12 oktober var en samtävling mot Skogsskolan utlyst, dels individuellt, dels i tremannalag. Birre hade enligt ut-sago funnit den svåraste bana, som någonsin lagts i Stockholmstrakten, och svår var den verkligen. Icke en stig fanns men däremot gott om träsk. Kontrollerna kunde man obemärkt passera på 100 meters håll, och till på köpet var banan 16,5 km. fågelvägen.

Och hård blev tävlingen. De tre bästa kommo i mål inom 2 min. — i en löpning på nära tre timmar.

Synd bara, att Skogsskolan hade många av sina säkraste män borta.

Nu fick Vikander, Skogsskolan, bästa tiden, 2.57, Douglas hade 2.58, S. S. 2.59, Vestman 3.06 och

så ytterligare en lång rad djurgårdare.

D. I. F. fick 3 lag före Skogsskolan.

Hårdare och bättre tränade än någon annan förenings löpare, kunde pojkar nu lugnt motse distriktstävlingen, som nog blev en besvikelse för dem själva men en överraskning för tipsmakarna.

Vi behöva sannerligen ej skämmas för vår insats.

På en bana, lättare än någon av våra egna tre sista, och trots många förtjänster knappt lämplig för en orientering om distriktmästerskap, togo vi i mördande konkurrens hem 3:e lagpriset i huvudklassen och 2:a i yngre klassen, en prestation som ingen annan förening gjorde om.

Barthel blev 9:e, Vestman 20:e, Olsson 21:a, Lindner 2:a i yngre oldboysklassen.

I den yngre klassen belade Olle Nordberg 7:e plats och Berndt Nylund 9:e, varjämte Isaksson och Wetterlind placerade sig väl.

Söndagen efteråt hölls den uppskjutna tävlingen om klubbmästerskapet. Barthel erövrade tecknet, närmast följde Elvir, Douglas och Lindner. Pojkar visade överlag en ypperlig form, och så kom budkavlen den 9 nov., en märkesdag för Djurgårdens orienterare.

Banan blev som väntat svår och gick i trakten kring Hemfosa på Nynäsbanan.

75 lag voro anmälda, 71 ställde upp. Djurgården sände sju, som togo 1, 3, 5, 9, 10 och 23 plats, medan ett gick ur på grund av fel-löpning redan på första etappen. Det är siffror, som tala.

Djurgårdens namn lyste över alla tidningars sportspalter. Se här några klipp ur texten:

"Nu i går hade Djurgården slagit igenom fullständigt, slagit ned allt motstånd och dominerat på ett sätt, som saknar motstycke. Det var Djurgårdens dag, dess största,

Kungsholmsbor

Å Kungsholmen boende medlemmar
kunna inbetala årsavgiften hos
Axel Schörling, Arbetaregatan 24.

Bild 1.

så stor att endast Skogis en enda gång kunnat uppvisa maken till dominerande insats, och det var vid förbundsorienteringen 1922, då dock Wahlgren vann individuellt."

"Även frånsatt förstaplaceringen gjorde Djurgårdens orienteringslöpare den jämnaste och vackraste prestation, som hittills förekommit vid budkavletävlingarna till fots i Stockholm."

Den dagen var det roligt att vara djurgårdare — fråga Birre — och alldeles särskilt roligt för dem, som fått vara med att dra sitt strå till stacken. Tack Bertil, Lindner och särskilt Nisse Österlund, som gjorde den makalösa slutspurten, tack Kalle Sundholm, Albin och S. S., än leva de gamla gudar, tack Barthel, Olsson och Elvir; Åsberg, Berndt och Olle Nordberg; Grundberg, Hallström och Hellner; Lewén, Långa Nisse och Kjellstrand.

Några söndagar senare ville våra funktionärer visa, från vilket paronträd äppet fallit.

Protokollen från förbundets funktionärsorientering visa, att de lyckades i sitt uppsåt.

Till sist ett ord till alla trogna funktionärer. Att löpa orientering är ett nöje, att ordna allt med bannor och omklädnad, att kanske ensam begiva sig upp med solen för att söka sig till en avsides liggande kontroll, stå där i ensamhet, möjligen ensam begiva sig kortaste vägen till staden efter välförrättat värv, det fordrar uppoffring av tid och personliga fördelar, ett brinnande intresse för saken. Ett tack för den självuppoffring, det aldrig svikande intresset och framför allt för det goda föredöme, som gjort orienteringsgänget till den homogena kamratskrets det är.

Douglas.

II.

Det litterära referatet.

Det är söndagsmorgon. Gatorna ligga öde och tomma och klockorna i kyrktornen ringa 8. Rullgardinerna hålla ännu dagsljuset ute från sängkammarna, sopkårrorna gnälla och några tidningsgummor hålla konselj i en gathörna.

På torget höres dock skratt och muntert samtal från ett glatt gäng. De tär inga nattvandrare på hemväg, nej, långt ifrån, det är morgonpigga grabbar i alla åldrar som samlas till dagens spännande strapatser i urskogarna kring huvudstaden. Det är orienteringslöpare och djurgårdare. (Bild 1.)

Det s. k. snacket kommer snart i full gång bland de redan anlända och samtalsämnet är givetvis vart dagens bana skall förläggas. Nylund anländer och pumpas. "Det blir en svår bana, 15 km.", blir svaret, kort och militäriskt, och så är man lika klok som förut. Alla luringar äro förgäves, ty Birre är gammal och van på detta område. Under tiden ökas samlingen. Favoriterna komma så småningom. Douglas Olsson igenkännes på långt håll. Hagalundsexpressen svänger in och "Knutte Knopp" skutar skinande från plattformen. Gubben Nordberg hälsas unisont tjääänare och Torbiörn kommer traskande med den hemlighetsfulla väskan. Experimentalfältets och Tegnérlundens stabila gäng ha även tillslutit sig och "årets sensation" Lidner kommer lunkande från Söders slutningar. Stockholmspressen är representerad i herrar Horney och Pallin och slutligen anses samlingen fulltalig. Nylund kommenderar avresa, vilket blir med spårvagn för att sedan vidarebefordras pr buss. Plötsligt svänger en droskbil in till trottoarkanten. Herr Åsberg anländer.

Spårvagnen blir snart fylld och kartorna börja att studeras. I bussen kastas sedan löpare, kontrollanter och ryggsäckar in huller om buller och när därefter Nylund säger till att omklädnad skall ske under vägen börja genast orienteringens svårigheter. Mitt i äggröran kommer så Torbiörn stickande med lottningskuverten och bortifrån en hörna höres en lång svordom från den som drog spiken. Kalle Sundholm föreslår, vändande sig till "Långa Nisse": "Jag tycker att de, som äro över 2 m., skall gå i särklass", men Nisse replikerar snabbt: "Ja, och de under en meter i en". Kalle insåg sin litenhet och tystnade.

Plötsligt stannar så diligensten och efter några kilometers vandring nås startplatsen. En och en försas vi iväg inåt ödemarkerna, okända öden till mötes. Det blir en rasande jakt genom skogarna. Fåglar, harpaltar och rådjur fara förskräckta åt alla håll och herrar Löpare söka med alla me-

del efter den s. k. fågelvägen. (Bild 2.) Branta bergkammor stänga ej vägen, bäckarna pröva ens förmåga i längdhopp och gärdesgårdarna ens dito i höjd, träskan utgöra inget hinder, och när man slutligen får sikte på kontrollen drages en lättnadens suck och krafterna förnyas. Stundom händer det ju även att man i skogen sammanträffar med en medtävlare. Är denne då en ansedd orienterare får han givetvis efterhänget sällskap, men i annat fall fortsätter man dock stolt sin egen väg. När sedan målet skönjes börjar man spurten med spänstiga steg, visande överflöd på krafter som ännu finnas kvar, och allt efter som löparna trilla in över mållinjen räknas tiderna ut under spänning. Långa Nisse kommer in i fyrsprång som vore han "Tarzans" egen gestalt. Han förstår ej att han ej har bästa tiden då han gått spikrakt mellan kontrollerna. Till slut blir även naturlöparen herr Åsberg synlig. Snacket är sedan åter i gång och alla händelser i skogen skall relateras. Den ene måste naturligtvis vara värre än den andre. Har någon sett en älg så har en annan sett björnsår o. s. v.

Alle man kasta sig sedan efter lopet i sjön, d. v. s. blott för ett ögonblick, och med en oerhörd fart rensas därefter det obligatoriska kaffebordet, vilket gör susen i ens trötta lekamen.

När samtliga inkommit efter kortare eller längre irrfärder och segrare vederbörligen avhurrats, komma vi till sista numret på programmet, hemfärden, vilken i detta fallet äger rum med tåg. En del ha tydligen dock ej fått nog av dagens jobb utan föredraga att använda landsvägen.

Väl återkomna till staden och mötande nyss uppstigna Strandsvägs-vandrare och kondisbesökare, kan man ej undgå att beklaga dessa att hava gått miste om de spännande och roliga timmar som vi på förmiddagen upplevat. Ty en upplevelse är orienteringslöpingen. Den tjuvning och behållning som orienteringen skänker sin utövare kan säkerligen ingen annan idrottsgren giva, det är nog en allmän uppfattning bland dem

Bild 2.

I Vasastaden är

AHLSTRÖM & NORDBERGS
TRYCKERI (Sveavägen 120)
inbetalningsställe för avgifter.

WENN JEMAND EINE REISE TUT....

I.

Hallstaresan.

Tidigt en söndagsmorgon någon gång i juli voro elva stycken relativt morgonpigga fotbollsspelare från Djurgården uppe vid Östra station för att därifrån resa till brukssamhället Hallstavik, där litet propagandafotboll skulle spelas. De elva voro: Gösta Wicksell, "Rubbe" Sundberg, "Greven" Andersson, "Knutte Knopp" Westman, "Kalle Johan" Liljequist, "Bebbe" Andersson, "Slänken" Granholm, "Bullan" Gustavsson, Durkfeldt, "Kalle Småland" Johansson och "Kritte" Larsson, vilken senare skulle vara ledare men sedan blev tvungen att hoppa in i laget, då den utsedde målvakten inte orkat upp i tid. Visserligen var han bara junior men det förlåter inte allt.

Sedan vi utöst flera skopor ovet på den obefintlige, började loket pusta och vi att försvinna från Stockholm ut till landet, fåglarna och bönderna! — Då Lasse allt under resans gång lyckades smälla i oss att han spelat högerinner en gång i tiden i klass III och att det inte var tu tal om att inte han var den "verklige" spelaren, enades vi om att låta honom stå i målet. Dessutom kommo vi överens om att före matchen endast skjuta lösa skott på honom och allra helst utanför målet, så att Hallstavikarna inte i förväg måtte erfara hans kapacitet. Tids nog fingo de det, tänkte vi.

Resan gick inte något särdeles fort men genom att dra en spader och studera medförd lektyr, utgörande Dagens Nyheter och i någon mån Idrottsbladet samt äta litet, resp. mycket (fråga Gustavsson!) då och då, fingo vi den dock att gå skapligt.

När vi omsider kommit fram begåvo vi oss direkt ned till idrottsplatsen för att se på vad åker vi skulle spela. Men de som blevo överraskade, det var vi det. I stället för den inbillade åkern funno vi nämligen en alldeles utmärkt idrottsplats med en finfin fotbollsplan av internationella mått och, inte oviktigast, gräsbevuxen samt löparbanor m. m. Inte ens den obliqatoriska dansbanan saknades. Sedan gräsmattan besiktigats, och särskilt Bullan och Greven visat hur de

som prövat litet av varje i sportväg och nästa säsong är att hoppas att djurgårdare i massa sälla sig till orienteringsskaran. Nyrekrytering är nämligen nödvändig för varje år. Det gäller att försvara den framskjutande ställning som Djurgården ej minst under denna säsong förskaffat sig på detta idrottsfält, och den skall försvaras.

Nen.

tänkte att mål och diverse andra snygga saker skulle utföras i den följande matchen, blev det tid att traska hem och få sig en matbit. Men den matbiten blev inte en bit den! Isynnerhet Bebbe, med rätta Hungrig kallad, fick veta av att han skulle spela match efteråt, och föresten var inte Gösta så dum heller, åtminstone inte i grötfatet. Lasse var visst mest nervös. Medan vi övriga lade oss i en solig backe och vilade, men icke så länge, ty även i Hallstavik voro myrorna av det blodtörstigare slaget, kände han sig tvungen att ta sig en träningspromenad.

Nå, klockan blev så småningom 2, då matchen skulle börja. Tack vare diverse andra festligheter och marknadsdyckel hade omkring tusentalet personer kommit tillstädes. Sedan programmets tävlingar i allmän idrott med tre deltagare i samtliga tävlingar avslutats utan imponerande resultat — 200 meter vanns visst på 25,9 sek. eller något ditåt — blev det vår tur att visa oss på styva linan.

Trots att vi sköto lindriga skott på Lasse, som hade Knutte Knopp till hjälp i målet, imponerade inte hans arbete nämnvärt. Och vi anade det värsta. Nämligen en katastrof.

Hallstavikarna började också med en häpnadsväckande fart, som till en början förbluffade oss. Men efter omkring tio minuters spel hade vi kommit underfund med deras spelsätt och funnit att de ej voro några "hajar" i den ädla läderkulekulturen. "Redan då visste jag att vi skulle vinna", sa Gustavsson efteråt och han fick rätt. Vi vunno nämligen med hela 6—3, vilket nästan hade kunnat vara 6—0. Men så alldeles utan motstånd nådde vi ej det goda resultatet, utan tvärtom! Första halvlek gick allt ganska lugnt till och vi gjorde tre mål genom vår Greve och vår Bulla och Hallstavikarna ett genom sin center med benägen medverkan av Lasse. Farten hade varit ganska hög, i likhet med temperaturen, varför vi voro ganska groggy.

I andra halvlek blev det värre. Vi gjorde ytterligare ett mål och det gick tydligen Hallstavikarnas ära för när. De började nu slå på ganska omilt. Först fick Gösta en "känga", vilket för hans vidkommande föranledde en stunds permission från aktivt deltagande i sparkandet, och som passiv åskådare fick han snart sällskap av Slänken av samma orsak. Sedan blev det Kalle Johans tur, men trots att både Gösta Wicksell och Slänken kommit tillbaka kunde vi ej avstå något av vårt linkande manskap, varför Kalle Liljequist fick gå upp som högerytter. Hallstavik gjorde två mål i följd under denna period, men sedan vi ridit ut den värsta stormen gingo vi åter till anfall och Durkfeldt och Bullan ökade vår ledning till 6—

3 med två vackra mål. Vi voro sedan fullkomligt överlägsna speltiden ut, men spelade allt för mycket "propaganda" för att få vårt övertag uttryckt i ökade målsiffror.

Utän partiskhet kan jag säga, att vårt spel var av betydligt högre kvalitet än motspelarnas, vilket även publiken måste erkänna med sina visserligen sparsamma, men dock applåder. Arbetsammanst hos oss var Mulatten under det Wicksell var mer än lovligt lat. Den myckna goda gröten gjorde väl verkan. Lasse kunde icke ta några av de tre målen. Enligt egen utsägo. Vi andra voro med full rätt av motsatt åsikt. Kalle Småland lekte stundom Uruguay med Hallstavikarna på sin kant, men var eljest ingenting "vydere". Gustavsson, Durkfeldt och Greven voro i stället i utmärkt slag.

Några särskilda duschanordningar funnos ej. För dem, som ej ville löga sin lekamen i ett närbeläget dike, fanns det tillfälle att företa denna viktiga procedur i Östersjöns salta böljor. Men som det tog omkring halvtimmen att gå dit, var det inte många, som begagnade sig av denna sista utväg.

Uttröttade och hungriga väntade oss när vi kommo tillbaka till vårt högkvarter en utmärkt middag. Som verkliga idrottsmän sörjde vi inte över att den sedvanliga spriten saknades. Något särskilt notabelt inträffade ej under det vi tränade våra tuggmuskler. Möjligen kan nämnas att jordgubbsfatet fick fyllas flera gånger. Gliringar utdelades av oss till alla de, som tog för mycket, och det gjorde vi alla. Så de' så.

Tiden gick fort. Vi gingo åter upp till idrottsplatsen och roade oss efter bästa förmåga, och Greven bl. a. genom att besegra Kalle Johan i skyttesporten. När Kalle efteråt fick se att hans besegrare hade skyttemärke och följaktligen var proffs tyckte han det ej var så underligt utan ansåg sig ha framtiden för sig på detta område.

Då vi till rimligt pris ej kunde uppbringa någon bil, villig att köra oss till Sthlm vid 1-draget, måste vi åter besvära Granholms vagnar vid 8-tiden på kvällen. En hr Gustavsson, i privatlivet skälld Bullan, var visst mest "trast" härför. Varför upplyser han själv om vid eventuella förfrågningar. Resan hem gick långsamt, så långsamt till och med att både vår

Greve och Mulatt hunno, för att använda deras egna uttryck, "perkla upp sin ekonomi" i skaplig grad. Den grevliga mest. Vid halv 12-tiden voro vi åter i Stockholm.

En trevlig resa och ett kamratligt tack till Hallstaviks idrottsklubb! Däri instämma vi alla som voro med. Eller hur pojkar!

Cip.

II.

Västerviksresan.

Och det begav sig i nådens år anno 1924 att Västervik skulle erövras. Djurgårdens snart sagt obligatoriska resa till denna ljuveliga stad hade samlat oerhört intresse på höstkan- ten hos föreningens fotbollsparkare.

De tolv utvalda lyckliga, ett gäng av gladaste sorten, antrade en fredagskväll det södergående snälltåget och naturligtvis var den rätta rese- stämningen med från och med stin- sens "tag plats". Gänget förgylldes upp av en greve, även kallad Anders- son, och en internationell målman, lystrande till namnet Fritte. Dess- utom skådades Bigge Backis, kaparn och den store matchpromotorn, Hung- riga Bebbe, de stora charmörerna Valle Söderman och Dörkfelt, Aja och Haget, stallbröder och kumpaner, Knutte Knopp, "jämntjock" alias Gus- tafsson, Kanon-Ivar samt underteck- nad.

Att vägen till Västervik är lång och stenig fingo vi erfar. 5 timmars up- pehåll i Norsholm mitt i natten utan sängar och sängkläder har sina prö- vostunder. Stationens väntsal togs emellertid i besittning och en del vandrade ut i den stjärnklara natten för att taga en titt på Smålandsnatu- ren. Ett äppelträd fullt med inbju- dande pall sågs på en öppen plats framför en kåk. En hundkoja var dock hindret för ärlighetens brytan- de, och som försökskanin framskic- kades vännen Gustafsson, vilken med en indians smidighet närmade sig trädet. Han återkom snart med god förning och inte så litet mallig men avslöjades genast av oss, som under tiden undersökt kojan och funnit den tom.

Vid 9-tiden på morgonen anlände vi så till den staden Västervik och klockan 9 samma afton hade vi lagt samma stad inför våra fötter. Efter att hava blivit inkvarterade och mät- tade, vilket senare ej var så lätt ifråga om Bebbe, besöktes patrullvis staden och dess sevärheter. Vi voro syn- nerligen nyfikna få beskåda de så omtalade Västerviksflickorna. Och se, de fingo vårt högsta betyg. Vi voro emellertid ute för att spela fot- boll och ställde på eftermiddagen upp mot Höckersbo Bollklubbs B-lag, för- stärkt från Västervikskamraterna. När

SKIDORDFÖRANDEN,

vars konterfej här införes, hälsas härmed välkommen i funktionsnässelhögen.

domaren tyckte det var nog, blåste han av matchen, och då hade vi pro- menerat in 10 mål jämnt. Vår över- lägsenhet var tydligen också väntad, ty publiken var förhållandevis liten. Vart den ekonomiska behållningen av matchen skral för den arrangerande föreningen, så vart väl föreningskas- san ordentligt rehabiliterad på afto- nen. Höckersbo B. K. hade nämligen anordnat ett fullt förstklassigt nöjes- fält strax utanför staden, som var liv- ligt besökt. På denna marknad stodo givetvis djurgårdare högt i kurs och det torde vara bäst draga en tät slöja över den senare delen av kvällen.

Söndagen ingick även den i strå- llande sol. Konditionen var ju inte att skryta med men med föresatsen att göra vårt bästa gingo vi till mat- chen. Dessförinnan hade några av oss haft litet uppvisning i det ädla vattenpolospelet i kallbadhuset och Valle gjorde under åskådarnas jubel 3 volter med skruv från svikten. Det skulle åtminstone vara det.

Våra motståndare vid dagens match, Höckersbo A-lag, voro av be- tydligt högre klass än lördagens, och trots att vi lågo betydligt över fingo vi slita för vinstmålet. 2-1 blev re- sultatet efter ganska spännande spel. Höckersbos mål gjordes på straff- spark och våra mål spelades vackert

in av Valle. Kanon-Ivar roade publi- ken synbarligen med sina dribblingar och Bebbe åt upp ett paket medhavda kåldolmar i halvtid. Bigge slet mat- chen igenom som ett djur och var överlägset bäste man på åkern.

Och så var den idrottsliga delen av Västerviksresan överstökad, men ännu återstod en hel del att göra och svårigheten att skiljas från gjorda be- kantskaper infann sig som väntat när tågets avgångstid allt mer och mer nalkades. Fyra till antalet voro de som föllo för frestelsen och vinkade adjö till det övriga gänget från Väs- terviks station. Rörande scener hade dessförinnan utspelats. Det begav sig att Västervik skulle erövras. Vi sågo på vårt verk, och se, det var mycket gott. Vi äro välkomna nästa år. Eja vore vi där.

Nen.

DAMAVDELNINGENS FEST Å STALLMÄSTAREGÅRDEN.

Vår nybildade, livskraftiga dam- avdelning, hade söndagen den 30/11 anordnat stor fest å Stallmästare- gården med ändamål att ekono- miskt säkerställa våra kända skid- törsers färd till Östersund för att försvara mästerskapet.

Det goda ändamålet och våra damers oemotståndliga energi gjorde Stallmästaregården ovan- nämnda dag till en samlingsplats för hela Djurgården. Och ingen behövde ångra besöket. Festen fortskred under högsta stämning och då man skildes fram på små- timmarna var det med förhopp- ning om ett snart återupprepande av den genomlyckade tillställnin- gen.

KALLE LIND.

Djurgårdens lilla storrännare fullgör f. n. sin värnplikt vid I. 19 i Boden där han redan (!) haft tillfälle att utmärka sig och visa norrlänningarna att även stock- holmarna kunna åka skidor.

Vid regementets första tävling söndagen den 11 jan. vann Kalle sålunda en ganska överlägsen seger över bland andra sådana "ha- jar" som Berglund, Dala-Järna, Franklin, Lycksele, Jönsson, Ös- tersund (5:te på 2 mil S. M. 24), vilket visar att Kalle skött sin trä- ning med omsorg och kan bli en värdefull förstärkning till Öster- sund.

Expeditionen, Döbelnsgatan 97, är öppen tisdagar **7-9** torsdagar

BOXNINGSHORISONTEN

börjar visa upp allt fler Djurgårdsstjärnor.

I.

Djurgårdens internationella,

det ligger något av gammal god klang över de orden sedan decennier tillbaka, och när i våra dagar traditionen föres vidare av främst boxning och brottning, är det med tillfredsställelse man konstaterar att klangen alltjämt har sitt berättigande.

Detta gäller icke minst de stora internationella boxningstävlingar som D. I. F. denna säsong hade att genomföra och vilka blevo såväl idrottslig som ekonomisk succés.

Vad det utländska inslaget beträffar så var detta synnerligen rikhaltigt, främst den fem man starka italienska truppen som jämte sin ledare blevo publikens synnerliga gunstlingar. Detta var för övrigt den första gången som italienska boxare uppträdde i en svensk ring.

Vidare märktes de båda tyskarerna, Nispel och Schröder, av vilka särskilt den förstnämnda var en utomordentlig boxare. En så god tekniker i den viktlassen ha vi nog aldrig sett lidigare här i Sverige.

Det internationella inslaget kompletterades ytterligare genom den svensk-finske adelsmannen von Plato, vilken visserligen var en genomsympatiska företeelse, men som boxare en novis.

Det internationella inslaget var således ovanligt representativt, lägger man härtill deltagandet av hela

den nationella eliten, är det ju ej svårt att förstå att tävlingarna blevo utomordentlig succés, för ovanlighetens skull icke blott idrottslig utan även ekonomisk, i det ett par tusen kronor netto tillfördes föreningskassan.

GUST. MAGNUSSON

Hedern av denna framgång tillkommer naturligtvis i främsta rummet vår duktiga boxningssektion som dock hade värdefull hjälp särskilt av hrr Lindblom och Bergkvist i boxningsförbundet, vars medverkan Överstyrelsen beslöt honorera genom att tilldela dessa båda förenings diplom, som en gärd av tacksamhet.

Även till löjtnant Råberg, vilken som Glokars vikarie och värd vid banketten efter tävlingarna, älskvärt ställt sig till förfogande, stannar föreningen i största tacksamhetsskuld.

I.

Juniormästerskapen.

Djurgården blev bästa förening.

Även om D. I. F:s insats i årets juniortävlingar ej var av samma dominerande slag som för två år sedan, då D. I. F. erövrade fem av de åtta mästerskapen, kan dock tävlingen utan överdrift betecknas som utomordentligt lyckad ur Djurgårdssynpunkt.

Två mästare, 9 poäng och Svenska Boxningsförbundets ståtliga vandringspris, samt dessutom ett icke föraktligt antal sekiner enligt boxningsförbundets sympatiska utdelningsmetod var resultatet.

Det är icke svårt att förstå att dessa tävlingar blivit synnerligen populära bland den stora publiken. De unga boxningsadepter som här, oftast för första gången, uppträda i en ring, erbjuda den intresserade åskådaren ett ständigt omväxlande och ständigt roande skådespel. Tävlingarna som alltid gå undan med fart och kläm ha kanske inte så mycket att uppvisa i fråga om finesser i stil och teknik men desto mer av ung och glad fighteranda.

D. I. F:s stilfulla och homogena trupp var ett nytt bevis om något sådant numera kan behövas, för Konte Jonssons utomordentliga instruktörsegenskaper, som ställa honom fullt au niveau med andra föreningsars dyrt betalda professionella tränare.

"Konte" har den största heder av sitt oegennyttiga och uppoffrande arbete till fromma för boxningsidrotten och D. I. F. Och då han till slut lät förmå sig att draga handskarna på för att själv vinna ett mästerskap, så delades hans naturliga tillfredsställelse över den vunna framgången av hela Djurgården.

Den andre djurgårdiske mästaren blev Nisse Ramm, som icke utan skäl betecknades som juniorbox-

SÖDERMALMARE! Närmaste hållplats för årsavgiften
A.B. RURIK, Slussplan 63 B, 4 tr.

hagliga överraskningar åtnöjde man sig att tippa 6—2.

Och granskade man laget måste erkännas att vår optimism var berättigad. Piehl skulle vinna flugvikt, därom var ingen diskussion. I bantam, ja, där måste man ju erkänna att Linnéa hade sin chans men sedan, vad förslog Ivar Karlsson mot Andrén och vem skulle besegra Wolff eller Gurra Bergman? Och även i de tyngre klasserna mot Gurra Bagarn, Nisse Ramm och Stora Magnus trodde vi oss säkra.

Det skulle bli en glänsande revansch, som för alltid skulle ur minnet utplåna tidigare bittra nederlag, så trodde vi, och så hoppades vi.

Men ogynnsamma omständigheter, mot vilka än aldrig så kampglad entusiasm och än aldrig så väl gjorda förberedelser tjäna till intet, berövade Djurgården segern

och den så ivrigt efterlängtrade revanschen.

Visserligen hade laget försvagats genom Nisse Ramms sjukdom och en del andra omplaceringar, men detta till trots tvivlade vi ej ett ögonblick på de våras seger. Och att Djurgården skulle vinna, det var den allmänna meningen, då matchen begynte i det till sista plats fullsatta Cirkus.

Det första paret som möttes var (flugvikt) Piehl och Axell, där vår man vann en ofrånkomlig seger.

I nästa match möttes Berglund och Bergström. Den länge djurgårdaren var reserv för Dahlberg och en utmärkt sådan, som stundtals gav sin berömde motståndare fullt upp att göra. Berglund satte genast full fart och slog sina slag rakt igenom motståndarens gard och man började nästan hoppas på en sensationell utgång av matchen, då Berglund i slutet av matchen måste taga en räkning till nio.

Första hälften av andra rondan var odisputabelt också djurgårdarens och Bergström konsumerade ganska mycket stryk för att i slutet dock slå sin oerfarna motståndare groggy, varvid domaren bröt. Berglund har all heder av sin match.

1—1.

I fjädervikt var det Andrén som förde D. I. F:s färger mot Ivar

Karlsson. Det blev som alltid när dessa motståndare mötas en stilig match. Andrén vann dock en säker seger, varvid han särskilt i tredje rondan presterade glänsande boxning.

2—1.

Lättvikten blev även djurgårdsseger. Lille Wolff frångick icke traditionen att växa med uppgiften.

3—1.

Nästa par var Gurra Bergman och Porres. Gurra började matchen i lugnaste tempo och det var tydligt att han redan från början gick in för knockout och han fann också till slut en blotta för sitt fruktansvärda högerslag. Han slog ut Porres på ett fullkomligt artistiskt sätt, en snabb precisionshöger, hårt och elegant inprickad. Porres tog räkning till sex, men slogs omedelbart ned igen varvid domaren bröt.

4—1.

Ställningen hade börjat se hotande ut för Linnéa, då mellanvikten gav föreningen dess andra seger.

Sundström, Djurg.—Å. Berggren, Linnéa. Djurgårdsjuniorer

»GURRA»

Stockholmsserien klass I 1924.

B-l a g e t	A. I. K. B	Reymers- holm B	Wäsfer- malm B	Hammar- by B	Huvudsta	Bollklub- ben B	Olympia	Järva	Norr- malm	Trane- berg
	1—0	4—0	6—0	2—1	3—1	5—1	2—0	3—1	5—0	2—3
Nils Johansson	x		x	x	x		x	x	x	x
H. Jansson									x	
B. Karlsson	x	x	x	x	x		x	x	x	x
G. Lewin	x	x	x	x 1.	x	x	x	x		x
W. Arve	x					x				
G. Wicksell	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
H. Hagberg	x	x		x	x	x				
E. Åhsberg	x									
E. Granholm	x 1.	x	x 1.	x 1.	x 3.	x 1.	x	x 2.		x
F. Andersson	x		x	x	x	x 1.	x	x	x	
H. Söderström	x	x	x 1.	x	x	x				
G. Ehruke	x	x	x					x		
S. Österberg		x								
T. Bergman		x 2.	x 3.	x			x	x		x
B. Danielsson		x 2.			x	x 3.	x	x 1.		
E. Westman										x
I. Andersson			x							
G. Johansson		x	x 1.	x	x	x	x	x	x	x
V. Söderman										x
K. Andersson I				x						
G. Ekberg									x	
C. Karlstrand					x	x	x		x	x
E. Rehnström						x				
R. Wicksell							x	x	x	x
E. Gustafsson									x 3.	
G. Andersson									x 2.	

x utmärker spelade matcher, siffrorna gjorda mål.

slogs friskt och oförfärat och fick in överraskande med slag på sin motståndare. Berggren gick in för knockout, men lyckades ej trots han hade sin motståndare groggy. Domaren bröt i andra rondan.

4—2.

Och så kom kvällens sensation, G. Karlsson—R. Morberg.

Matchen, som borde blivit djurgårdsseger, gick till Linnéa tack vare en inkompetent domare, som lät känslorna löpa iväg med förståndet. Vi vilja försöka förlåta honom för hans ungdoms skull men händelsen aktualiserar kravet på neutrala domare även i klubbmatcher.

4—3.

Nu stod vårt sista hopp till Gurra Magnus och det hoppet var icke litet (drygt 100 kg.). Men stora Magnus förlorade och förlorade rättvist. Inför Hultgrens glänsande boxning måste man ge sig på nåd och onåd och redan efter första rondan var det klart att djurgårdaren ej hade någon chans till seger. Gurra Magnus är dock värd all aktning för sin prestation. Han led av en muskelbristning som omöjliggjort all träning och att han detta till trots ställde sig till föreningens förfogande hedrar honom.

Och så var resultatet färdigt, 4—4 oavgjort till Linnéas favör, och med sorg i hjärtat måste djurgårdarna konstatera att revanşen kröp i skrinet. Men neder-

BROTTARNAS SPALT

När detta skrives befinna vi ju oss ännu mitt uppe i tävlingssången. Detta till trots kunna vi dock blicka tillbaka på betydande framgångar. De av D. I. F. tillsammans med Brandkårens I. K. anordnade internationella tävlingarna blevo såväl idrottslig som ekonomisk succés icke minst tack vare deltagandet av den så ivrigt av brottningsintresserade världen runt om diskuterade olympiske tungviktsmästaren Deglane, vars för tävlingarna så betydelsefulla deltagande möjliggjordes främst tack vare brandchefens kapten Svinhuvud, personliga framställningar hos Deglans chefer i Paris. För vilket vänliga intresse arrangörerna stanna i den största tack-samhetsskuld till den svenske brandchefen. Även i övrigt hade ju B. I. K. att bära huvudbördan av förberedelserna för tävlingarna. Det var således på fullgoda skäl som Överstyrelsen efter tävlingarnas lyckliga genomförande beslöt tilldela brandchefen kapten Svin-

laget har icke utlöst någon modlöshetens anda, tvärtom med friskt mod gå vi in för — revanşen och när tiden är inne inbjuda vi våra motståndare och vänner från I. F. Linnéa till ny kamp om boxningshegemonien i Stockholm.

Vidi.

huvud, brandkapten Arwe och brandförman Olsson föreningens diplom som en gärd av tacksamhet för det lika framgångsrika som angenäma samarbetet.

Den 18 jan. anordnade vi tävlingar å Kungsholms Realskola för Stockholmsföreningar, Spånga och Lidingö Brottarklubbar. De senare ansågo sig ej färdiga för en sådan tävling. Däremot ställde sig Spånga Atlet- och Brottarklubb som vanligt mangrant till förfogande så att tävlingen blev en kraftmätning mellan D. I. F. och dem. Brandkåren, som endast hade store Rulle med, kunde under sådana förhållanden ej göra något åt saken. Athén lyste av okänd anledning med sin frånvaro. Juvele-rare Kronkvist hade varit nog vänlig att skänka ett vackert hederspris till bästa klubb, vilket pris vi dock lät stå över till en kommande tävling, då vi hoppas att samtliga klubbar komma med. En klubbmatch med den sympatiska Västerås Brottarklubb och D. I. F. får gälla som avslutning på dessa rader. Matcherna gå i 2 perioder, en hemma- och en bortamatch, bör kunna vinnas av oss trots att vi för närvarande kunde vara betydligt starkare. Första tävlingen gick i Västerås den 25 d:s och slutade oavgjord med 15 poäng åt vardera klubben, dock är att märka att Västerås fick ställa 2 man i varje klass mot 1 från vår klubb, vilken rättighet naturligtvis blir omkastad vid returmatchen, som vi med litet energi bör kunna vinna. Mest glädjande moment från

Stockholmsserien klass II 1924.

Clag e t	A. I. K. C. 6—3	Wäster- malm C. 10—0	Hammar- by C. 10—0	Marie- berg B. w. o.	Hässelby w. o.	Djur- gårdshov 1—0	Sundby- berg B. 2—2	Olympia B w. o.	Stefani- terna 10—1	Linnéa B 3—0
F. Rudén	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
S. Granholm	x	x	x	x	x		x	x	x	x
G. Sundberg	x									
E. Thorén	x 1.	x 1.		x	x	x	x	x		x
A. Thorén	x 1.	x		x	x	x	x	x	x	x
E. Westman	x	x	x	x	x	x	x	x		x 1.
G. Johansson	x	x								
N. Nordberg	x 2.	x 2.	x 1.	x	x			x	x 3.	x 2.
H. Johansson	x 2.	x 5.	x 2.	x	x	x	x 2.	x		x
V. Söderman	x	x 2.	x 3.	x	x	x 1.	x	x	x 5.	x
K. Johansson	x	x	x 1.	x	x	x	x	x	x	x
B. Andersson		x	x	x	x	x	x	x	x	x
A. Ek			x							
Durkfelt									x 2.	
N. Österlund			x 1.							
E. Åhsberg			x 2.	x	x	x	x		x	x
H. Jansson						x				
A. Rosswall									x	
I. Andersson						x				
K. Andersson I							x		x	
E. Lindqvist							x			

dess Västeråsmatcher bör i alla fall noteras. Unga Gustavsons seger i flugvikt 55 kg., där han medelst Backhammer och halv Nelson vände sin motståndare regelrätt på rygg, detta efter endast en säsongs träning. Vidare Titus

överlägsna arbete i A-klassen. T. behöver knappast förlora mot någon av landets A-klassare om han allvarligt vill gå in för träning och tävling, vilket vi få hoppas han gör. Sist men icke sämst var Axelssons utomordentliga kamp mot en

av landets bästa B-klassare Forssberg. A., som endast väger 75 kg., lyckades genom ett utomordentligt utfört krysstag slå Forsberg i matan, där han räddade sig genom sin utomordentliga brygga. Axelson höll honom dock i bröstkoppling

Stockholmsserien klass III 1924.

D e l a g e t	Wäster- malm D. 0-1	A. I. K. D. 4-1	Eneby- berg 3-1	Linnéa C. 2-1	Sireshov 5-2	Hammar- by D. 6-1	Österm. B 11-1	Sundbyb. Kamr. 0-2	Älvsjö 6-9
E. Karlberg	x			x	x	z	x	x	x
L. Lövgren			x						
H. Jansson	x	x	x		x	x		x	x
I. Andersson					x				
E. Gustafsson	x	x 1.	x	x	x 1.	x	x	x	x 4.
R. Tundberg			»	x	x	x	x	x	x
A. Rosswall	x	x	x	x	x	x	x	x	x
G. Ekberg	x	x		x	x 2.	x	x 2.	x	
N. Sund									x
K. Jonsson	x								
N. Österlund			x	x					
E. Strassman	x	x	x	x	x	x 1.	x 2.	x	x
C. Karlstrand				x					
Gösta Andersson	x	x 2.	x 1.	x 2.	x 2.	x 2.	x 3.	x	x 1.
K. Schlaaf	x	x	x				x 1.	x	
B. Andersson				x					
Folke Jansson	x		x 2.	x		x 1.	x	x	x
B. Danielsson						x 2.			
E. Lindquist	x								
R. Wicksell		x			x		x 2.		x 1.
Ad. Larsson		x 1.							
K. Andersson I		x	x		x	»	x		x
S. Ulrich		x							

Stockholmsserien klass IV 1924.

E d l a g e t	Sthlms- Kamr. B. 3-2	Swithiod 0-3	Mode 1-3	Järla 0-3	Karlberg 5-9	Nacka 8-0	Rålambso- bov 1-4	Helgalunds- klubben 3-1
E. Lövgren	x						x	x
E. Thorén				x	x			
K. Andersson I	x				x			
E. Lindquist			x	x	x 1.		x	
G. Lagerstedt								
N. Österlund	x							x
K. Liljepuist	x	x	x	x	x	x	x	x
E. Lingwall			x	x		x 4.	x	
T. Andersson	x 1.	x			x			
I. Ulrich				x	x			
I. André								x
C. Widgren	x 1.	x			x 1.			
R. Rosberg						x	x	x
E. Sundberg	x							
G. Nilsson								
A. Ek	x		x	x	x	x		x
R. Wicksell			x					
G. Lindström	x			x	x 2.	x 3.	x	x
G. Pettersson			x	x	x 1.	x	x	
H. Öster	x	x						
H. Edmark						x 1.		
S. Gustafsson		x	x	x		x		
A. Sund							x	x
J. Jonsson		x						
G. Karlsson						x	x	
A. Palmgren		x						
Durkfelt		x	x	x	x	x	x	x
Gullers		x	x					
K. Jonsson		x	x 1.	x		x	x	x
G. Berglund		x						
Hoffman								x
B. Andersson	x		x					

JUNIORLAGET 1924

B-lagets första serieseger.

B-laget har från att förr i världen ofta varit sorgebarnet under de senaste åren arbetat sig upp steg för steg. Nu kom lönen för mödan i form av en överlägsen seger i Stockholmsseriens högsta klass, en ära som aldrig förr vederfarits Djurgården sedan "den gamla goda tiden" då inga nationella serier funnos utan A-laget höll till i Stockholmsserien.

Vårt duktiga B-lag av 1924 kanske icke alltid vann så förkrossande stora segrar, men lika fullt

voro de mycket övertygande. Icke förrän i sista matchen mot stockholmsmästarna Traneberg förlorades någon enda poäng, och hade laget icke vid denna tidpunkt redan fått släppa ifrån sig de 3—4 bästa spelarna till förstärkning åt A-laget, är det ganska troligt att högsta möjliga poäng uppnåtts.

C-laget åter värst.

Det har blivit till tradition att Djurgårdens C-lag varje år kunnat dokumentera sig som betydligt överlägset de andra storklubbarnas C-kombinationer, och i allmän-

het har D. I. F. dominerat rätt kraftigt i seriens klass II. År 1923 vanns serien med högsta möjliga poäng, och samma hade på ögat när resultatet blivit även nu.

Laget startade i en allt nedgörande stil och fart, och efter att det ett slag visat en riktig vurm på 10-målsresultat började konkurrenterna blekna och dra öronen åt sig. Djurgården C. fick icke mindre än tre walk overs i svit, och det såg ett slag nästan ut som om det skulle vara omöjligt för förbundet att lura ut något lag till Traneberg och sparra de fruktade "urugu-

Juniörerna. Slutomgången.

Juniörlaget	Sthlms- Kamraterna	A. I. K.	Wästermalm	Hermes	Linnéa	Hammarby
	4-0	3-2	3-0	3-2	9-0	2-2
E. Isrél	x	x	x	x	x	x
I. Larsson	x	x	x	x	x	x
H. Karlsson	x	x	x	x	x	x
A. Litzén	x	x	x	x	x	x
N. Bergström	x	x	x	x	x	1. x
G. Karlsson	x	x	x	x	x	x
J. Sohlberg	x	x	x	1. x	x	x
G. Bergström	x	1. x	x	1. x	1. x	2. x
C. Glad	x	1. x	1. x	x	1. x	3. x
Ad. Larsson	x	2. x	2. x	1. x	x	3. x
H. Nilsson	x	x	x	x	x	x
O. Nordberg					x	x
Ottosson				x		

rayarna". Att formen led på det långa uppehållet mellan matcherna är ganska uppenbart. Hade allt gått i utlyst ordning, är det antagligt att målkvoten sett ännu förnämre ut.

"Alla goda ting äro tre",

tänkte Kalle Schlaaf och de andra storhejarna i *D-laget* när de skådade B- och C-pojkarnes ohejdbara frammarsch. Och så hämtade de hem Djurgårdens tredje "raka" serieseger från toppen. Därmed är ett litet rekord satt, som t. o. m. fackpressen ansett bör vara något att bita i för framtiden.

D-laget lovade just inte guld och gröna skogar, när det i en sorgslutlig debutmatch lät slå sig med matchens enda mål av Västermalms små snälla "juniorgossar" (inträdesvilkor i Västermalms D: vikt 85 kg., längd 1,80 m., skonummer 47 B), men sen tog det sig med skrikat, som pojken sa. Utom mot Sundbybergskamr., då Kongo & C:o lekte semester igen.

E-laget fick lida

för de andras ära och framgång. Det plägar gå så i barnrika familjer att minsta grabben får maka på sig när bröderna ska grabba sta' med nävarna i gottskålen. Det ursprungligen inte alls oävna E-laget fick naturligtvis stå till tjänst och låna ut spelare när det fattades för de andra, och så blev det som det måste, många gånger bara "plock".

De pojkar, som höllo ut trots alla motigheter och även gjorde en och annan riktigt bra match med hävning och allting, ska emellertid ha ett ärligt: heders!

Som de gamla sjunga...

Juniorerna, det va väl grabbar i alla fall! Här gick man under hela första omgången och tyckte för all del att juniorlaget var rätt så dukigt och det ena med det andra, men inte ansåg man pojkarna ha någon större vinstchans i slutserien inte. Det går aldrig mot A. I. K. och Hammarby, sade man och verkade expert då, förstås. Det går fint, sa' Lasse, managern, och Kurre Glad bara sa' ja och amen. Vi ha bara invaggat våra offer i säkerhet än så länge, tyckte de två. Passa sej för oss i slutomgången.

Man ska' aldrig prata om det man inte förstår. Den här saken begrep de två nämnda tydligen bra mycket bättre än vi andra. Natur-

ALLMÄNNA IDROTTE

under 1924.

Sektionsstyrelsen valdes på sektionens årsmöte den 5 febr. och erhöi därvid följande sammansättning: E. Nordberg, ordf., R. Johansson, vice ordf. R. Berggren, sekr., N. Nilsson, vice sekr., N. Törnkvist, materialförvaltare samt utan funktion N. Carlsson, John Johnson och K. Lindroth. Arbetsåret började den 5/2 med inomhustävl. i Ö. Reals gymnastiksal. Tävlingarna fortsatte därefter en gång i veckan i form av serietävl. jämsides med konditionsträning samt, som avslutning, klubbmästerskapen till den 15/4. Grenarna utgjordes av st. höjd- och längdhopp samt gren- och mellan hopp. Bästa män i serietävl. blevo bland sen. Harry Andersson och bland jun. G. Wall.

På grund av den sena varen började ej klubb tävlingarna i terräng förrän den 18/4. 3 tävlingar höllos, varav den sista gällde klubbmästerskapet, samtliga med start från Ö. Real eller rättare Ladugårdsgårde. Segr. i klubb tävl. blevo resp. Einar Johansson och Hamner. Klubbm. samt vandr.-pris erövrades av Einar Johansson. Bland jun. var G. Dahlberg överlägsen. Dahlberg utmärkte sig förövrigt genom att placera sig som 6:a bl. 150 start. i Sleipners terräng, ungdomsklassen, endast 20 sek. efter segr. I. Reutersvärd. Terrängsäsongens bästa Djurgårdsprestation! I Sundbybergs terräng placerade sig ett lag bestående av A. Åsberg, N.

ligtvis vann grabbarna serien. Det satt ju litet hårt åt mot slutet förstås, men sånt syns inte på mästerskapstecknen. Och inte ska' grabbarna vara ledsna för, att det fanns avundsjukt folk som höll ett annat lag bättre värt segern. Då borde det laget ha passat på och klått Djurgårn, då.

Djurgården blev juniormästare!
Punkt.

Vad spelarne i de resp. lagen hetat, hur det gått i matcherna o. s. v. utläses bäst av tabellerna i detta nummer.

En särskild honnör bör väl givas åt gamle djurgårdskämpan Ragge Wicksell, vilken trots nyvunnen segelbåt och klädsam embonpoint visat sitt brinnande intresse genom att hjälpa till litet varstans i serierna.

Tack, Ragge. Och naturligtvis: Tack allihopa. Det blir ett år i år också!

Mr. X.

Nordberg, E. Johansson & Bertil Karlsson såsom 2:a i kl. 2.

I stadsloppningen deltog vi som vanligt med ett lag. Våra representanter voro i följ. ordning: Dubbel-Nisse, Hamner, E. Johansson, V. Käberg, Acke Berglund och G. Dahlberg, och laget placerade sig som 15:de i kl. 2. Vi lyckades sålunda ej nå någon framstående placering, vilket dock mycket berodde på frånvaron av Harry Eriksson, som ådrog sig en svår sensträckning veckan före.

Så mycket större framgång blev då "Dagbladet" för oss. I denna stor-slagna tävling lyckades vi belägga 13:e plats med en tid av 1,8,55,6, en tid som endast en gång, år 1914, underskridits av ett Djurgårdslag. Idrottsbladet skrev om vår framgång: "En uppmärksam framrykning gjordes av Djurgården, som kom på 13:e plats. Ingen hade väntat sig en så förnämlig placering, men man lär emellertid ha tjuvtränat bra ute på Traneberg i ensamheten". I år skola vi ha en än "förnämligare" placering, eller hur, pojkar? I laget löpte i följande ordning: S. Hamner, H. Andersson, H. Erikson, B. Mattson, E. Höglund, V. Käberg, K. Lindroth, H. Carlsson, R. Isaksson, G. Dahlberg, B. Kjellström, G. Roos, O. Lewén, D. Ohlsson, P. Lindberg, N. Andersson, H. Wisell, F. Lindsjö, E. Johansson, N. Nilsson, Sterner, G. Nilsson, B. Grundberg, K. Lind, E. Vestman, B. Hellner, A. Åsberg, T. Svennberg, W. Roos och A. Hellberg.

Klubb tävl. hade under försommaren anordnats på Traneberg med en tävling i varje gren med undantag av 10,000 m. På grund av det begränsade utrymmet i detta medlemsblad äro vi ej i tillfälle framlägga några resultatlistor.

I likhet med föregående år anordnades en resa till Visby i samband med klubbmatch mot Visby I. F. Resan blev i allt synnerligen lyckad och vi blevo mottagna med översvallande hjärtlighet av Visby-pojkarna, som äro välkomna hit upp i sommar. Om tävl. skriver Gotlands Posten bl. a.: "Tävlingarna fingo ett alltigenom lyckat förlopp och stämningen bland de tävlande var hela tiden den mest kamratliga. Djurgårdarnas gentlemannalika uppträdande förnekade sig icke heller denna gång. Resultatet av tävlingarna blev att Djurgården segrade med 92 poäng mot 85. Djurgårdarne dominerade även denna gång i loppet medan kasten som vanligt gingo till Visby. Efter tävlingarna hade Visby I. F. inbjudit djurgårdarna till en festlig kollation i Burmeister, där aftonen förflöt under den bästa stämning, vilken ytterligare förhöjdes genom flitigt uppträdande av gästernas lilla men naggande goda musikkapell. Största delen av den gästande idrottstruppen avreste på kvällen till sitt land igen, vederbörligt avhurrade av Visbyborna. De sympatiska djurgårdarna äro alltid välkomna åter." Och vi skola resa ner även i år. Det tycker alla som var med sist.

Strax efter hemkomsten från Visby var det färdigt för matchen mot Järva. Denna blev utomordentlig hård med omväxlande poängledning för

klubbarna. Järva segrade med 138—133. Vi hade en smula otur i en del grenar, vartill kom, att ett par av våra män slarvade bort några dyrbara poäng. Våra segrar vunnos av: H. Eriksson, 1,500 och 5,000 m. A. H. Nilsson i stav och Råberg i spjut, i vilken sistnämnda gren vi togo även 2:a och 3:e pris. Vi måste i år återvinna priset, enär annars Järva tar det för sista gången.

Klubbmästerskapen begynte den 19/8. Anslutningen var storartad med ända till 25 startande i flera grenar. Vad såväl topp- som genomsnittresultaten beträffa utvisa de betydande framsteg från föregående år. Fjollårsresultaten överträffades i 9 grenar och 4 nya klubbm.-rekord slogs, nämligen i 800 och 1,500 m. av Harry Eriksson med 2,4,8 och 4,16,3 resp., tresteg av G. Wicksell med 12,58 samt i häck 110 m. av Lindsjö med 18,8.

I stafettlöpn. Trekanten runt lyckades vi placera oss som 5:e lag i kl. 1 efter synnerligen goda löpningar av deltagarna i laget. Vår tid blev den bästa hittills nådda i denna tävling, 18,45,6.

Årets bästa individuella Djurgårdsprestation gjordes av Harry Eriksson vid distriktsmästerskapen, där han blev 2:a på 1,500 m. med tiden 4,10,3, nytt klubbrekord. I juniormästerskapen blev Harry Andersson 6:e i höjd med 1,60. Vid Trustens kvällstävlingar i juni satte Råberg klubbrekord i spjut bästa hand med 50,57.

Under året ha vi även kunnat notera en del placeringar i stafettlöpningar och handicaptävlingar på Stadion. Vid Linnéas tävl. i sept. er-

Klubbmästare i allmän idrott år 1924.

St. höjdhopp. **G. Sjövall** 130.
St. längdhopp. » 274,5.
Mellanhop. **H. Andersson** 354.
Genhopp. » 208.
Terränglöpn. **E. Johansson** 23,23.
Löpn. 100 m. **A. Hellberg** 11,8.
» 200 m. **N. Nordberg** 25,1.
» 400 m. **H. Frovte** 54,8.
» 800 m. **H. Eriksson** 2,4,8.
K. M. rekord.
» 1500 m. **H. Eriksson** 4,16,3.
K. M. rekord.
» 5000 m. **H. Eriksson** 16,41,8.
» 10000 m. **H. Eriksson** 35,52,5.
» 110 m. häck. **F. Lindsjö** 18,8.
H. M. rekord.

Höjdhopp **G. Lundqvist** 163.
Längdhopp **N. Nordberg** 590.
Stavhopp » 252.
Trestegshopp **G. Wicksell** 1258.
H. M. rekord.

Kulstöt. bästa h. **N. Törnkvist** 10,57.

Kulstöt. båda h. **N. Törnkvist** 1921.

Diskuskastn. bästa h. **G. Nilsson** 33,44.

Diskuskastn. båda h. **N. Törnkvist** 60,52.

Spjutkastn. bästa h. **N. Sjöstrand** 44,50.

Spjutkast. båda h. **N. Sjöstrand** 73,84.

Femkamp **J. Johansson**.

Tiokamp **F. Skoglund**.

övrades 3:e pris i stafett 4×800 m. kl. 2 endast ett par sek. efter segrarna, och efter att vårt lag lett tävlingen till 100 m. före mål.

Prov för idrottsmärket har under året avlagts av omkring 40 medlemmar och antalet medlemmar som deltagit på föreningstävlingar uppgår till över 70. Året har som helhet betraktat varit synnerligen lyckat och vi kunna emotse det nya året med stor tillförsikt, förlitande oss på, att bland alla våra yngre förmågor, som t. ex. Thorell, G. Nilsson, Lindsjö, Hellberg, Hamner, Kåberg, Sjöstrand, Dahlberg, Harry Andersson, för att blott nämna några av de många, det kommer att dyka upp några verkliga stjärnor på idrotts himlen. Förutsättningar finnas i rikliga mått och intresse på de flesta händer.

För ungdomsavdelningen har styrelsen ej ansett lämpligt att anordna tävlingar i annat än hopp, enär den bestod endast av ynglingar i 14—15 års åldern. Fram på höstsidan dök emellertid en yngling vid namn Asker fram och placerade sig bland de bättre i tresteg i kamp med seniorerna. Denne yngling samt Dahlberg äro de juniorer som vi till kommande år kunna hoppas mest av. I år kommer från den nya styrelsen att avdelas ett par medlemmar som huvudsakligen skola sköta ungdomsavdelningen och hoppas vi att densamma skall komma upp i klass med de bättre i Stockholm.

Till slut beder sektionstyrelsen att till herr Kjellstrand få uttala sitt tack för god hjälp och visat intresse för A. I:s sektionen.

N. A. Hedjerson

Glasmästare = Tavelramfabrik

Tyska Stallplan 1 = Svartmangatan 24

Tel. 35 36, N. 27 33

TILLVERKAR SPEGLAR
LEVERERAR BORDSKIVOR AV GLAS
UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR
FÖNSTERPUTSNING O. D.

Filial och Bostad:

Saltsjöbaden - Telefon Saltsjöbaden 129

Sandströms Sportaffär

BIRGER JARLSGATAN 23

är bästa inköpskälla för
IDROTTS MATERIAL

Bröderna Johansons Boktryckeri

Polhemsgatan 22
Stockholm

Tel. Kh. 3589
Bost. V. 105-10

Några ord från redaktören själv.

Ja, här är nu äntligen resten av 1924 års magra årgång av den fordom så stolta tidningen Djurgårdaren. Numret är enkelt, anlagt på att som vanligt mera vara ett djurgårdshistoriskt dokument än en tillfällighetspublikation, en nöjesläsning.

Förtjänsten av att det äntligen visar sig är inte min, inte i någon mån — den är uteslutande Åsbergs. Han har samlat allt material, skrivit en hel del själv, skällt på mig och boktryckaren, m. a. o. varit den verkliga redaktören, med ännu andra ord dokumenterat sig som den kraft, vi nu länge sökt efter som redaktör.

Jag begagnar en del av denna fria spalt — av honom sålunda icke kontrollerade — att å föreningens vägnar, medlemmarnas och egna hemställa att han måtte övertaga redaktörsjobbet från mig och av 1925 års händelser göra den krönika, jag numera absolut icke, tyvärr, har tid att skriva, att sålunda låta Djurgårdaren på nytt stiga fram, i sin värdigaste berömda form. Åsberg har förmågan, det rätta intresset och jag tror också att han disponerar sin fritid.

* * *

Med ovanstående har jag således meddelat min avsikt att avgå som redaktör. Tyvärr tillåter mig icke mitt dagliga arbete heller att kvarstå på den hedrande posten som föreningens sekreterare. Från den platsen skiljes jag alltså vid årsmötet.

Även denna skilsmässa begår jag med stort lugn. Det finns numera ganska gott om kvalificerat folk för den posten, med Torbiörn som klar och säker etta. Och skulle hans »civila» arbete lägga hinder i vägen för honom, så ha vi Rosswall, Skoglund, Andrén m. fl. Ö. S-medlemmar att räkna på.

* * *

Inför denna — jag hoppas själv *tillfälliga* — skilsmässa är det mig angeläget att tacka alla vänner och kamrater jag under årens lopp kommit i kontakt med för angenämt samarbete. Särskilt de ärliga, strävsamma djurgårdare, vilka jag mött i Ö. S. ber jag få hälsa, vår ordförande, Hellberg, och kassör, Sundholm, då i första rummet.

* * *

Årsmötet står för dörren. Som alltid frågar jag då: hur stor blir ovettskäppan i år. Utan att vilja förgripa mig på revisorerna i deras arbete eller medlemmarna i deras grällust vill jag vid deras kritik av vår förvaltning av 1924 bedja om litet hänsyn och takt, för ovanlighetens skull.

Det har förefallit mig, som om en del medlemmar hava en förfärligt stor lust att kacka i eget bo, att lorta ner oss stackars andra ungar. Och det har varje år förefallit mig som om de tvåhundra årsmötesbesökarna gingo till årsmötet bara för att få se Ö. S. tvättas — och för all del, torkas också — och inte för att träffa en samling om sin förenings ve och väl synnerligen ömmande medlemmar.

Bedöm 1924 klart och rättvist, kom till årsmötet utan den förutfattade meningen, att Ö. S. naturligtvis misskött sig.

* * *

För övrigt äro vi redan en bra bit inne i 1925, med redan vunna lagrar i skidor, boxning, brottnings, bandy och skridskor — det står verkligen skridskor — och med stora möjligheter till ännu större segrar.

Det skall bli härligt att, när jag kopplat av den direkta kontakten med föreningen, få läsa därom i tidningarna.

Hälsningar.

Ala.

Administrativt.

Sektionsfunktionärer.

Fotbollsektionen.

Ordf. Ernst Ekberg.
Skånegatan 18.
Tel. Söd. 323 89 (tjänste). "Holger Petersens".

Sekr. Edvin Sundberg.
Fleminggatan 38, 1 tr.
Tel. (tjänste) Gasverket.

Einar Hemming.
Hantverkaregat.
Tel. 314 36.

Konte Jonsson.
Birger Jarls gatan 121.
Tel. Vasa 128 11.

Karl Andersson, I.
Vestmannagatan 87 n. b. ö. g.
Tel. V. 26 73.

Skidsektionen.

Ordf. Eskil Schuman,
Storgatan 54.
Tel. Norr 15394.

Sekr. Harald Andrén,
Stocksund. Tel. Stocksund 13.
Tjänstetel. 16768.

Helge Kjellstrand,
Tomtebodan.
Tel. Karlberg 107.

Bernt Nylund,
Döbelnsgat. 1 c.
Tel. Norr 10290.

Gunnar Tandberg,
Djurgården.
Tel. Öst. 6384.

Nils Lind,
Hammarbygatan 24.
Tel. Söd. 995.

Boxningssektionen.

Ordf. O. Donald,
Hornsgatan 83,
Tel. Söder 8093.

Ragnar Rosberg,
Skepparegatan 38.

Nils Ramm,
Sturegat. 44 b.
Tel. Öst. 3311.

Valdus Johanson,
Freygatan 62, 5 tr.
Tel. Vasa 87.

Gösta Larsson,
Varvsgatan 14.
Tel. Söder 8300.

Överstyrelse:

Ordf. C. Hellberg, Linnégatan
80. Tel. kl. 9-3. 8083.

Sekr. E. Ahlström, Ringvägen
15. Tel. S. 9653.

Skattm. K. Sundholm, Stock-
holm 7. Tel. 6441.

Övriga. O. Donald, E. Ek-
berg, E. Frostell, E.
Hemming, K. Jonsson,
A. Rosswall, A. Schör-
ling, F. Skoglund, E.
Torbiörn, A. Åsberg.

Suppl. H. Andrén, N. Nils-
son, K. Schlaaf.

Revisorer. J. Bång, K. Sand-
lund.

Brottningssektionen.

Ordf. A. Schörling,
Arbetaregatan 24, 3 tr., ö. g.
Tel. Kungsh. 4845.

Sekr. H. Svensson,
Stadshagen 21 c.

G. Svensson,
Inedalsgatan 21.
Tel. K. 50724.

David Karlsson.
Herman Pettersson.
H. Östher.
E. Hult.

Bandysektionen.

Ordf. Fr. Skoglund,
Torstensongat. 8.
Tel. Öst. 6692.

Sekr. Curt Widgren,
Brahegatan 6.
Tel. 75948.

Edvin Sundberg. (Se ovan.)
Karl Liljekvist,
Gref-Magnigat. 2.

Melcher Säfwensten,
Saltsjöbaden.
Tel. Saltsjöbaden 732.

Ville Arwe,
Lidingö.
Tel. Lidingö 442.

Rubbe Allinger,
Smedslätten.
Tel. Äppelvikén 823.

Damsektionen.

Ordf. Sigrid Sundström,
Götgatan 61.
Tel. Söder 964.

Sekr. Ally Nylund,
Saltsjöbaden.
Tel. Saltsjöbaden 1081.

Kassör. Ester Hedjersson,
Saltsjöbaden.
Tel. Saltsjöbaden 129.

Karin Bollner,
Valhallavägen 29.
Tel. Öst. 2760.

Allm. Idrottssektionen.

Ordf. Nils Nilsson,
Gräbergsgat. 3, 2 tr. uppg. 2.
Tel. 12 16.

J. Lindgren,
Brandstationen 17, Ulvsunda.
Tel. 323 10.

R. Berggren,
Brahegatan 4, 3 tr.

Nils Carlsson,
Pipersgatan 32.
Tel. Kungsh. 2734 o. 145 71.

Nils Thörnqvist,
Skuru.
Tel. Ektorp 63.

H. Kjellstrand,
Karlberg.
Tel. Karlberg 107.

John Jonsson,
Hjorthagen.
Tel. Värtan 88.

Karl Lindroth,
Sven Vintapparegränd 2.
Tel. 58 94.

S. Danielsson,
Tel. 820 57 o. 166 52.

Mattor & Gardiner

Sveavägen 45 - Hörnet av Tegnérg.

Telefoner: 15109 - 15111

Alla Djurgårdare erhålla rabatt.

Hallbergs Guldsmeds A.-B.

DROTTNINGGATAN 6

Kungl. Hovjuvelerare
IDROTTSPRISER